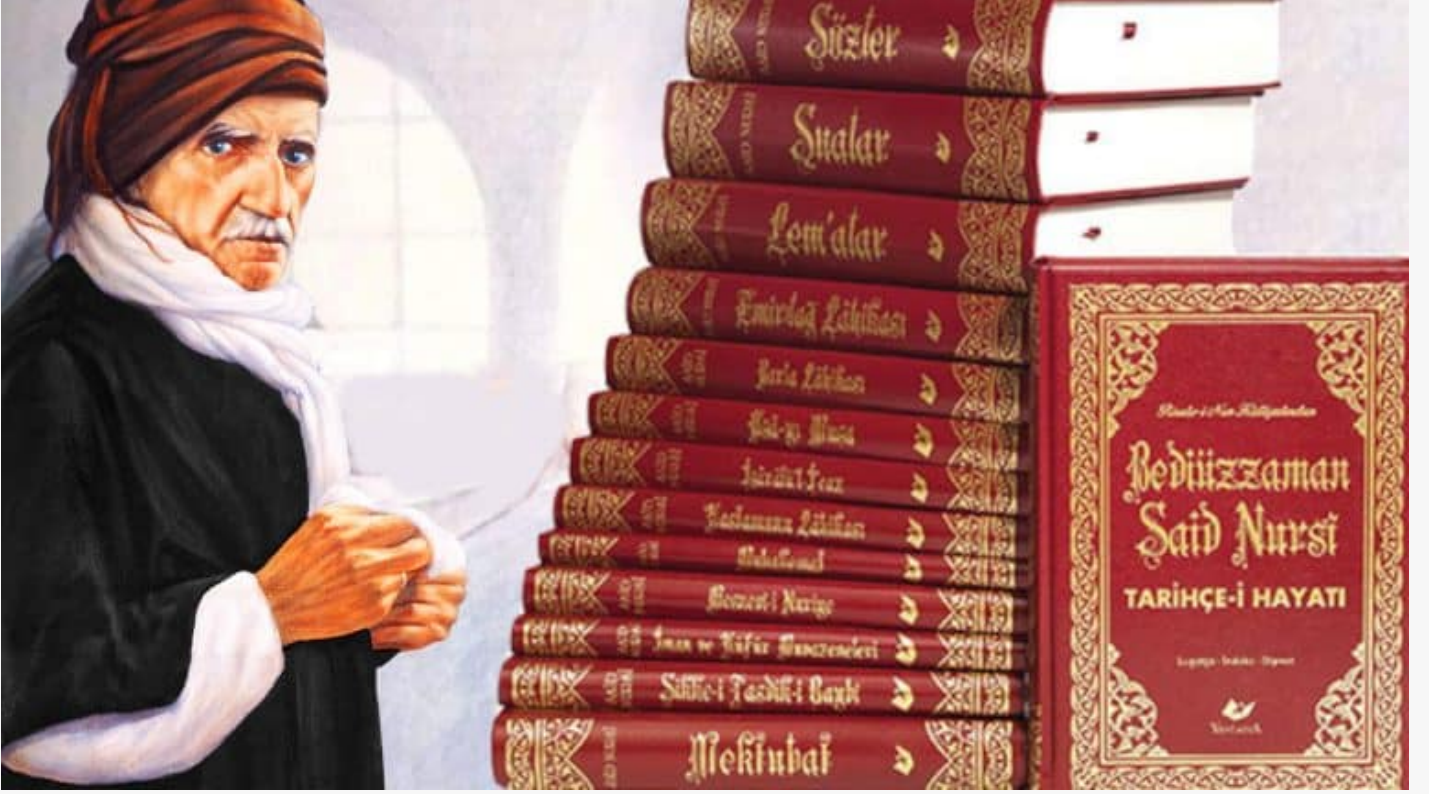

Said Nursi hakkındaki isnat ve iddialara izahlı cevaplar

Daha evvel üzerinde parça parça durduğumuz bir mevzu. Bilhassa 2007 senesinden başlamak üzere, lüzumuna binaen ara ara cevap verdiğimiz haksız itham, isnat ve iddialarla ilgili bir konu.

İsnat ve iddiaların sahibi Kadir Mısıroğlu. Haklarında itham ve isnatta bulunduğu kimseler, Bediüzzaman Said Nursî ve Nur Talebeleri.

Mayıs 2019'da vefat eden Mısıroğlu, söz konusu asılsız iddiaları, önce Sultan II. Abdülhamid isimli kitapta sıralayıp döktü. Ardından bazı televizyon kanallarında (özellikle net.tv'de) aynı yalan ve yanlışları tekrar edip durdu. Daha sonraları, muhtelif seminer ve konferanslarında ithamların dozunu daha da yükselterek, konuşmalarını kayda geçirdi.

İşte, onun yıllarca tekrarlayıp durduğu haksız, hukuksuz, akıl almaz karalamaları şimdi de onun taraftarları ve muhibbanları tarafından internet üzerinden kitlelere yaymaya ve bilhassa yeni neslin sâfi zihnine boca etmeye çalışıyorlar.

Bu sebeple, o isnat ve iddiaların tamamına derli-toplu bir şekilde izahlı cevaplar vermek icap ediyor. Tâ ki, günümüz gençliği ve gelecek nesiller yalan-yanlış şeylerin etkisinde kalmasın ve tarafgirlik marazıyla zihinleri bulanmasın.

*

Merhum Mısıroğlu hayatta iken de, kendisine gereken cevapları verdik aslında. Ne var ki, bize yazılı olarak cevap vermek yerine, kendi hayranlarına yaptığı konuşmalarda daha çok tehevür ile bağırarak, yer yer hakaretler savurarak mukabelede bulunmaya çalıştı.

Netice itibarıyla, onun veya muhibbanlarının kalkıp bize herhangi bir mukabelede bulunmalarına, yahut cevap vermelerine ihtiyaç yoktur. Çünkü, onlar türlü iddia, itham ve isnatlarda bulundular; cevap verme hakkı ise, haliyle bize geçmiş bulunuyor.

Yaklaşık yirmi yıldır konuyla ilgili söylediklerinin, sayıp döktüklerinin hemen tamamını okuyup dinleyerek, bunları cevap vermek üzere derleyip toplayabildiğimizi söyleyebiliriz. Şayet gözden kaçan hususlar varsa, siz aziz okuyucularımız da

bize iletebilirsiniz.

*

İddia ve cevaplar kısmına geçmeden, hayrete mûcip iki-üç noktaya daha temas etmek istiyoruz. Şöyle ki:

Yazının ilerleyen safhalarında da görüleceği gibi, onca yalan-yanlış şeylere, bunca insanın inanmasına hayret etmemek elde değil.

Bir diğer husus, Mısıroğlu, mevcut siyasî iktidarın akıl hocalarından biri iken, bazı Nur Talebelerinin, Mısıroğlu ve muhibbanlarıyla adeta yarışarcasına, yıllardır parti ve iktidar meddahlığı yapmalarına hayret etmemek elde değil.

Üçüncü nokta, umumun bildiği ve kabul ettiği “Yanlış bilgi üzerine doğru fikir bina edilmez” gerçeğine rağmen, Said Nursî hakkında öyle fahiş yanlışlar ve bilgi hataları var ki, buna da hayret etmemek mümkün değil.

Kısacık bir misâl: Said Nursî'nin 15-16 yaşlarına (yani 1890'ların başında) İstanbul'a geldiği ve “benlik”le hareket ederek “Her soruya cevap verilir” ilânını Fatih Camiinin duvarlarına, sütunlarına yapıştırdığı iddia ediliyor.

Evet, hiçbir kaynakta geçmeyen böyle yalan-yanlış bilgiler, söz konusu metinlerin ve konuşmaların hemen her safhasında karşımıza çıkıyor, ne yazık ki...

Şimdi, tek tek ileri sürülen iddiaları sıralayalım ve bunlara karşı gereken “izahlı cevaplar”ı verme faslına geçelim.

*

İddia-1:

Said-i Nursî, daha sakalı çıkmamış, 15-16 yaşlarındayken (yani 1890'ların başında) İstanbul'a geldi. Benliği şiddetlidir. Fatih Camii'nin direklerine ilân astı: “Var mı benimle mübareze-i ilmiyede bulunacak olan!?” diyerekten...

İzahlı cevap:

Bu iddiaları doğrulayacak bilgiler güvenilir hiçbir kaynakta geçmiyor. Daha çok kulaktan dolma uydurmalar ve tahkiksiz bilgiler.

Başta Tarihçe-i Hayat, A. Badıllı'nın “Mufassal Tarihçe”si, N. Şahiner'in Biyografik eseri ve Son Şahitler serisi gibi umumî kabul görmüş hiçbir kaynakta, iddia edilen hurafelerin hiçbiri yer almıyor. Bunların tamamının üzerinde ittifak ettikleri bilginin özeti şudur:

1907 yılı sonlarında ve 30 yaşlarında İstanbul'a gelen Said Nursî, Şekerci Han'daki ofisinin kapısına şu tabelayı astırmış: Burada her müşkil halledilir; her suale cevap verilir, fakat sual sorulmaz.”

Keza, “Tam toprak gibi, kemâl-i tevâzu, mahviyet ve terk-i enaniyetle” Hakk'a hizmet eden” Hz. Bediüzzaman'da, öyle anlatıldığı gibi benlik falan yoktur; belki, “Onda salâbet, celâdet ve şehâmet-i diniye vardır” denilebilir.

Ortada bir kitap var.

Sebil Yayınları arasında çıkan kitabın ismi “Sultan II. Abdülhamid Han”; yazarı Kadir Mısıroğlu. Bu kitabın baş taraflarında, Bediüzzaman Said Nursî hakkında olmadık yalanlar, iftiralar, karalamalar sıralanmış: Güya, “Nursî, devletin 40 bin altın parasını yemiş. Urfa'ya ölüm yolculuğuna çıkarken, arabanın yönünü Ankara'ya çevirmiş. Sultan Abdülhamid'in varislerini arayıp bulmuş, özür dilemiş, helallik istemiş, falan...

Bu kitap gibi, ortada tv programlarında aynı yönde yapılmış konuşmalar, internette dolaşıma giren videolar da var. Said Nursi hakkında aynı aynı mesnetsiz iddialar, haksız karalamalar defalarca tekrar edilmiş, durmuş.

Tesbit edebildiğimiz çoğu kulaktan dolma bilgilere dayanan o iddialara izahlı cevaplar vermeye devam ediyoruz.

İddia-2:

Daha sakalı çıkmamış, bıyığı terlememiş Said-i Nursî, Darülfünûn'da (İstanbul Üniversitesinde) konferans vermiş. Konferansta Sultan Abdülhamid'e hücum etmiş. Padişah hakkında ulu orta yerde, fütürsuzca konuşmuş "Nedir öyle koca sarayı tek başına işgal ediyor! Çıksın oradan! Ben orayı mektep yapacağım" demiş...

Tabii, böyle konuşanı polisler almış, "Herhalde aklından zoru var" diye onu tımarhaneye atmışlar.

Said-i Nursî, tımarhaneden sağlam raporu alır. Hekimler dediler ki "Bu şahıs akıl hastası değil; sadece görgüsüz." Dar bir muhitte yetişmiş, onun için padişah hakkında böyle ileri-geri konuşuyor. Tımarhaneden sonra gelip padişahla görüşmek istiyor. Kemerindeki kamayı-silâhi çıkarmadığı için padişahla görüştürülmez. Dedik ya, Nursî anut/inatçı, müddei, benliği şiddetli, kafa tutar, başkasının emriyle iş yapmaz, vesaire...

İzahlı cevap:

İddialara dair yazılan metinlerin, yapılan konuşmaların kaynağı babında "ondan-bundan duydum" diye isim geçen şahısların hiçbiri hayatta değildi. Hepsi de vefat ettikten sonra onlara isnaden bir şeyler anlatılıyor. Dahası, o şahıslar hayatta iken, böyle yalan-yanlış şeyler ne yazdılar, ne de anlattılar. Ortada bir delil yok. Dolayısıyla, Mısıroğlu'nun anlattıkları, hem esastan, hem usûlden yanlış ve hatalıdır.

Ama, zihinlerde soruların izi ve işareti kalmaması için, biz yine de meseleleri izaha çalışalım.

Bediüzzaman Said Nursî'nin önce tımarhaneye, ardından hapisaneye sevk edilmesi hadisesine dair sağlam ve güvenilir kaynaklar meydandadır ve araştırmacıların kolaylıkla ulaşabilecekleri arşivlerdedir. O kaynakların hiçbiri, hadiseyi iddia edildiği gibi nakletmiyor.

Hele, yazılarında ve konuşmalarında Sultan Abdülhamid hakkında hakaretvâri sözler sarf ettiği, yahut tahkir ve tezyif edercesine ileri-geri konuştuğu vaki değil. Esasen, Üstad Bediüzzaman'ın prensibi de değil. Zira, o, hemen bütün devlet adamlarının şahsî ve siyasî yönlerini birbirinden ayırmak sûretiyle değerlendirmelerde bulunuyor. Nitekim, Sultan Abdülhamid'in şahsı hakkında "veli derecesinde" ve "Şefkatli Padişah" ifadelerini kullanırken, onun devr-i iktidarındaki siyasî istibdada var gücüyle sille vurmaya çalışmıştır.

O dönemde yaşanan bu hadiselerle dair birinci ve en güvenilir kaynak, "İki Mekteb-i Musibetin Şehadetnâmesi", yahut "Divan-ı Harb-i Örfî" isimli eserdir. Aynı zamanda bir hukuk destanı olan bu eser, 1909'daki sıkıyönetim atmosferinde iki defa basılıp neşredildi.

İşte, bugün herkesin okuyabileceği bu eserde, Said Nursî, o günlerde başına gelen musibetleri zahirî sebebi olarak özetle şunları söyler: "Vaktâ ki hürriyet divanelikle yâd olunurdu; zayıf istibdat tımarhaneyi bana mektep eyledi. Vaktâ ki itidal, istikamet; irtica ile iltibas olundu; Meşrutiyette şiddetli istibdat, hapisaneyi mektep yaptı." (Age)

Said Nursî, Şark'tan İstanbul'a gelir gelmez, istibdat, hürriyet ve meşrutiyete dair hararetli konuşmalar yapar. Ardından, Mart 1908'de hükûmete bir dilekçe vererek, memleketin maarif meselesinin âcilen halledilmesini ister. (Kaynak: Şark ve Kürdistan Gazetesi, 19 Kasım 1908)

Kendisine sus payı olarak maaş ve ihsan-ı şahaneden bir kese altınla birlikte verilen cevap "Maarif meselesi Bakanlar Kurulunda görüşülecek" meâlindedir. Ama, o "Ben maaş dilencisi değilim" diyerek, maaşı da, padişahın ihsanını da reddeder. Bunun cezası olarak da, izzetiyle tımarhane ve hapisaneye girmeyi kabul eder.

Bediüzzaman Said Nursî hakkındaki asılsız ve hurafe şeyleri "Şundan duydum, bundan duydum" diyen Mısıroğlu, ismini verdiği kişiler vefat ettikten sonra ve işine geldiği şekilde bazı nakiller yapıyor. Gariptir ki, "Söylediklerim belgelere dayalı" diye zikrettiği kaynaklar hakkında da yanlış, hatta çarpıtılmış bilgiler veriyor:

Misal: 1908'de yayınlanmış olan "Hürriyete Hitap" nutku ile "Nutuk" isimli eserin aslında 1909'da, yani Sultan

Abdülhamid'in devrilmesinden sonra neşredildiğini söylüyor.

Keza, 31 Mart Vakasında Divan-ı Harp'te idamla yargılanan Said Nursî'nin, güya o tarihte Selanik'e nutuk vermeye gittiğini iddia edecek kadar işi zıvanadan çıkartıyor. Üstelik, "Yahudilerin, Dönmelerin ve Mason olan İttihatçıların merkezi olan Selanik'e gitti" diye de ekliyor.

Oysa, Said Nursî, Enver Paşanın talebi üzerine, Mısıroğlu'nun bağırarak söylediği tarihten bir sene önce Selanik'e gidip aynı Hürriyete Hitap nutkunu irad etmiştir.

Yani, öyle hezeyanlar ve saçma sapan iddialar ki, Said Nursi hakkında bu türden bir yalanı, yanlış, karalamayı, o zâtın azılı düşmanları dahi yapmadı, yapamadı.

Her ne ise, şimdi tekrar soru-cevap sadedine dönüyoruz.

İddia-3:

Said-i Nursî, gitti İttihatçılardan oldu. Sultan Abdülhamid tahttan indirildiği gün Selanik'teydi. Bitlisli adam, senin ne işin var Selanik'te?! Orası, ihanet şebekesi olan İttihatçıların merkezi.

Sultan Abdülhamid tahttan indirildiğinde, nümayiş-gösteri yapıldı. Said Nursî de o gün Sultan Abdülhamid'in aleyhinde bir nutuk söyledi. O nutuk matbudur, elimdedir. Ben ezbere konuşan bir adam değilim. Herkes bilir ki ben delilsiz konuşmam. Bu Nutuk kitapçığını da Abdullah Cevdet gibi bir mel'un beğenmiş, basmış. Beğenmiş; "El-küfr-ü vahid."

Tabii, Nutuk'ta Abdülhamid'e veryansın ediyor. Ama, sonradan İttihatçıların ihanetini görünce, Mustafa Kemal'i tanıyınca, uyanmaya başlıyor. Onun için "Eski Said-Yeni Said" olmuş.

İzahlı cevap:

Mısıroğlu, burada tarihleri karıştırarak yaptığı konuşmada, Nutuk kitabının basılması meselesini ehl-i küfür ile temas kurdurarak anlatıyor.

Bu noktada, hem düpedüz yalan söyleyerek, hem haksız ithamda bulunarak, maalesef, kendi ihtiyarıyla âhiretini yakıyor.

Said Nursî, "Yalan, bir lafz-ı kâfirdir" diyor. (Mektubat)

Mısıroğlu, zımnî adavet beslediği Said Nursî'yi sırf karalamak için resmen ve alenen yalan söylüyor. Hem de bir tane değil, düzineyle...

Söz konusu Nutuk, Bediüzzaman Said Nursî'nin kitapçık-broşür olarak neşredilen ilk eseridir. Osmanlıca 29 sayfa olan bu eser, İstanbul'daki Kütübhâne-i İctihâd sâhibi Kürdîzâde Ahmed Râmiz tarafından 1908'de İkbâl-i Millet Matbaası'nda basılmıştır.

Dr. Abdullah Cevdet, o tarihte (ve ta 1910'a kadar) Mısır'dadır. Yani, "Said Nursî'nin kitabını basan mel'un" denilen A. Cevdet İstanbul'da bile değildir. Bu bilgiyi, biyografisine bakan herkes görebilir.

Ama, insanı hayretler içinde bırakan husus şudur ki: 31 Mart Vakası bahanesiyle darbe yaparak idareye el koyan "Bozuk İttihatçılar", Sultan Abdülhamid'i devirdikleri esnada, aynı zalimler, Said Nursî'yi de Divan-ı Harp Mahkemesinde idam talebi ile yargıladıkları halde, Mısıroğlu, bu meseleyi de akla ziyan bir şekilde olabildiğince çarpıtarak anlatıyor.

Allah aşkına söyleyin, Mayıs 1909'da darağaçları gölgesinde idamla yargılanan Said Nursî'nin, Abdülhamid aleyhinde konuşmak için Selanik'e gittiğini şimdiye kadar başka kim çıkıp iddia etmiş? Böyle bir yalanı kim ileri sürmüştü? Hangi belgede var, hangi kaynakta geçiyor?

Hem, Said Nursî'nin Sultan Abdülhamid'in şahsına hücum ile veryansın ettiği nerede yazıyor? Öyle bir ifade yok yahu!

Aksine, onun şahsını takdir eden sözleri var.

Dahası, bir yıl önce basılan bir kitap, bir yıl sonra basılmış gibi göstermek de neyin nesi? Hele hele, eseri neşreden asıl şahsı gizleyip, o işi İstanbul'da bile olmayan "mel'un-zındık" bir kişiye mal etmek nasıl bir ahlak anlayışıdır?

Mehmed Âkif'in tâbiriyle "Şarkın en sevgili sultanı" olan Selahaddin-i Eyyübî, Kudüs fatihlerinden olup büyük bir İslâm kahramanıdır.

İşte, böyle bir İslâm kahramanına düşman bile hayran iken, Kadir Mısıroğlu, onun hakkında en ağır ifadeleri kullanıyor, en çirkin küfür ve hakaretleri savuruyor. Hem, öyle galiz tâbirler ki, onları burada zikretmekten dahi haya ediyoruz.

Evet, Sultan Selahaddin'in baş düşmanı olan Haçlıların dahi kullanmaktan imtina ettikleri hasmane ifadeleri Mısıroğlu'nun bizzat kendisi fütûrsuzca sarf ediyor. Üstelik, tarihî hakikatleri de büsbütün çarpıtarak...

Merak edenler delil-ispat isterlerse, onun kendi sesinden videosunu gönderebiliriz.

Hatıra gelen bir husus: Acaba, Mısıroğlu, iftira ettiği Üstad Bediüzzaman ve hareket ettiği Sultan Selahaddin'den ne istiyor? Onlarla ne alıp veremediği var? Neden ehl-i küfürden ve harbî din düşmanlarından daha fazla onlara düşmanlık ediyor?

Bir husus daha: Burada ifade ettiğimiz hemen her şeyi, Mısıroğlu hayatta iken de yazdık, söyledik, kendisine gönderdik. Karşılık olarak, hiç cevap vermedi, sadece hôt-zöt, hiddetli-tehevvrülü hakaretâmiz ifadelerde bulundu.

Bu hatırlatmalardan sonra, yine soru-cevap faslına dönüyoruz.

İddia-4:

Sultan Reşad zamanında bir daha padişahla görüşmek istiyor. Görüşüyor ve padişaha diyor ki: "Ben Şark'ta bir Darülfünûn-Medrese kurmak istiyorum. Bu medreseye yardım et." Sultan Reşad ona 40 bin altın veriyor. Nursi, hayatı boyunca bu paralarla geçindi. Bütün bunları bana Hüsrev Efendi anlattı.

İzahlı cevap:

Yalancılıkta ayrı bir çığır açtığı anlaşılan Mısıroğlu, kendince şahit gösterdiği Hüsrev Efendi hayatta iken bu tür şeyleri hiç yazmadı, söylemedi, dillendirmede. Nitekim, Said Nursi ile ilgili diğer meseleleri de her kimden duyduğunu söyledi ise, hep aynısını yaptı: O şahıslar vefat ettikten sonra, onları şahit gösteriyor. Tabii, onların da hakkına girerek...

Gelelim 40 bin altın meselesine...

Bir kimse hiç Said Nursî'yi katmadan Mısıroğlu'na sorsa idi ki "Anadolu'nun herhangi bir yerinde yapılan mektep-medrese için Osmanlı'da ödenek nasıl yapılırdı? Sisten nasıl çalışırdı?"

Evet, böyle bir suâl karşısı, Mısıroğlu, kesinlikle başka türlü cevap verecekti. Yani, hükümetin kabulünden sonra devletçe tahsis edilen miktar, peyderpey bir şekilde valilik emrine gönderildiğini kendisi de biliyor. Ve, bile bile Said Nursî hakkında kuyruklu bir yalanı kitaplarında yazıp konuşmasında da üzerine basa basa söylüyor. Madem ki Said Nursî'yi zan ve töhmet altında bırakmaya yarıyor, o halde düzmece de olsa yeğdir, yalan da mübahtır. Zihniyet bu, maalesef.

Değerli araştırmacı Müfid Yüksel, Osmanlı arşivlerinden bu meselenin belgesini çıkarıp yayınladı. Belgede, bin altın liranın Van Valisi'in emrine gönderildiği açıkça görülüyor, anlaşılıyor. Esasen, doğrusu da budur. Yani, bütün para birden gönderilmez. Gönderilmediğini iddianın sahibi de biliyor ve bile bile bu meselede yalan söylemeyi tercih ediyor.

Zira, o bin lira ile Edremit'te Medresetüzzehra'nın temeli atılıyor. Ardından Dünya Savaşı başlıyor. İnşaat akim kalıyor. İlaveten ödenek de gönderilmiyor.

Yahu, Said Nursî, iddia edilen 40 bin altını hayatı boyunca yanında ve sırtında mı taşıdı? Harbe iştirak edecek, cephede-

avcı hattında savaşacak, defalarca ölümle burun buruna gelecek, yaralanıp esir düşecek, iki-üç yıl Rusya'nın kutup bölgesinde esir kalacak, sonra firar edip tek başına uzun bir yol kat edecek, ardından İstanbul, Ankara, Van, Burdur, Isparta, Eskişehir, Kastamonu, Denizli, Afyon, Emirdağ'da hapis ve sürgün hayatı yaşayacak, ve fakat, o binlerce altının bulunduğu çuvalı hep sırtında taşıyacak.

Acaba, dünyada hangi ahmak buna inanır, bunu kabul eder? Hem de, hayatında hiç kimsenin minneti altına girmeyen, hiç kimseden yardım (zekât-sadaka-hediye) kabul etmeyip, fakr û zarûret içinde azamî iktisatla yaşayan Üstad Bediüzzaman hakkında...

2007'de bu konuya dair ilk yazmaya başladığımız zaman, Hayrat Vakfı yetkililerini bizzat arayıp, onlardan Hüsrev Abiye dayandırılan 40 bin altın meselesi için bir açıklamada bulunmalarını talep ettik. Maalesef, herhangi bir açıklama göndermediler. Bu vesile ile gönderirlerse şayet, biz de inşallah o açıklamayı köşemizde yayımlarız.

Bediüzzaman Said Nursî hakkında yalan konuşmak ve iftira atmakta rekor kıran Kadir Mısıroğlu, vaktiyle bizim ve başka ağabeylerin yapmış olduğu ikaz ve düzeltmeleri hiç kaale almadı ve hiçbirine kulak asmadı.

Hatta, tehevvrle "Kitıpiyoz!" diye kızıp alay etti. Dahası, kendisine yüzde yüz haklı oldukları noktada itiraz eden Nur Talebelerine yönelik olarak yine konuyu çarpıtarak "putçuluk yapıyorsunuz" ithamında bulundu. Hem de, kendisi Sultan Abdülhamid'e tapınırcasına yaptığı meddahlığı unutarak...

İddia-5:

Prof. Osman Turan Hocadan dinledim. Said-i Nursî, son seyahatini yapacağı Urfa'ya doğru yola çıkarken Ankara'ya uğramış. O tarihte Ankara'da bulunan Sultan Abdülhamid'in varislerinden helâllik almak istemiş. Abdülhamid'e olan itirazından dolayı bir nevi özür dilemiş...

Ondan sonra da Urfa'ya gidip orada vefat ediyor. Ben bunları yazdığım zaman, belki kırk kişi telefon edip "Vay, sen böyle şeyleri nasıl söylersin?" diye itirazda bulundular.

(NOT: Mısıroğlu, videosunda, vaktiyle yazıp anlattığı bu tür şeylerin asılsız olduğunu kendisine hatırlatan Nur Talebelerini terslediğini de itiraf eden ifadeler kullanıyor. Telefonda terslediği kişilerden biri Hüsnü Bayramoğlu; Pendik'te ikamet eden Macit Türkmenoğlu Ağabey de, 2007'deki yazılarımızı okuduktan sonra, Mısıroğlu ile görüşerek yanlışlarını tashih etmeye çalışacağını bize söyledi.)

İzahlı cevap:

Bediüzzaman Hazretlerinin talebesi, hizmetkârı ve onu son yolculuğu Urfa'ya götüren şoförü Hüsnü Bayramoğlu, önce telefonla Mısıroğlu'nu arayıp yanlışını tashih için şunları söyledi: "Kadir Bey, Hz. Üstad'ı Urfa'ya götüren otomobilin şoförü benim. Üstadımızın ağır hasta olarak yattığı Emirdağ'dan yola çıktık ve doğruca Urfa'ya gittik. Gizlilik içinde seyahat ettiğimiz için, arabanın plakasını bile çamurla kapattık. Ne Ankara'ya uğradık, ne da başka bir yere."

Mısıroğlu, bu telefon meselesini doğrulayarak, sunturlu yalanını bir başka yalanla örtmeye çalışarak diyor ki: "Canım, Urfa'ya gittiği aynı gün olmaz da, bir gün önce olur. Olamaz mı yani.?!"

Bunu üzerine, Hüsnü Bayramoğlu, bizzat giderek hakikat-i hâli Mısıroğlu'nun yüzüne karşı söylüyor. (Youtube'de bunun da videosu mevcut.)

Ne var ki, Kadir Mısıroğlu, güya "Kitabın bundan sonraki baskıları Hüsnü Abinin tashihinde geçirilsin" dediği halde, daha sonraki videolarında kendi sesinden bunu ilân etmeyip, yazdığı yanlışlarla, yaptığı hatalarla, işlediği günahlarla birlikte göçüp gitti bu dünyadan. Bakalım, öbür âlemde bu yaptıklarının hesabını nasıl verecek...

Prof. Osman Turan (1914-1978) meselesine gelince...

Sultan Abdülhamid'in torunlarından Satia Hanımla evli olan Osman Turan, üniversitede yıllarca hocalık yaptı. Tarihçidir; birçok kitabını beğenerek okumuşluğumuz var. Bilhassa Selçuklu tarihine dair.

Aynı zamanda, Demokrat bir ilim adamıydı. 1950'den son Demokrat Parti'de siyaset yaptı. 1960 darbesinden sonra Yassıada'da yargılandı, işkence gördü. 1965'ten sonra aynı siyasî misyonu sürdüren Adalet Partisi'nde çalışmaya devam etti.

Osman Turan Hocanın onlarca kitabı var. Velud bir kaleme sahip olan bu şahsiyet, Mısıroğlu'nun naklettiği hatırayı bizzat kendisi de yazabilirdi. Oysa, şimdiye kadar öyle bir kayda rastlamış değiliz. Mısıroğlu, onun vefatından sonra çıkıp "Bizzat kendisinden dinledim" demesinin hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Kendi uydurma ve düzmecelerine, diğer zevât gibi maalesef onu da alet etmeye çalıştığı anlaşılıyor. Merhum Turan Hocanın varislerinden konuya dair bir açıklama gelirse, onu da memnuniyetle yayınlarız.